

Zadeva C-266/09

Stichting Natuur en Milieu in drugi proti

College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden, nekdanji College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen,

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo
College van Beroep voor het bedrijfsleven)

„Okolje – Fitofarmaceutvska sredstva – Direktiva 91/414/EGS –
Dostop javnosti do informacij – Direktivi 90/313/EGS in 2003/4/ES –
Časovna veljavnost – Pojem ‚informacija o okolju‘ –
Zaupnost poslovnih in industrijskih informacij“

Sklepni predlogi generalne pravobranilke J. Kokott, predstavljeni 23. septem-
bra 2010 I - 13123
Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 16. decembra 2010 I - 13152

Povzetek sodbe

1. *Okolje – Prosti dostop do informacij – Direktiva 2003/4 – Informacija o okolju – Pojem (Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2003/4, člen 2)*

2. *Kmetijstvo – Približevanje zakonodaj – Dajanje fitofarmaceutskih sredstev v promet – Direktiva 91/414 – Načelo zaupnosti podatkov, ki vsebujejo industrijske in poslovne skrivnosti*
(Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2003/4, člen 4(2); Direktiva Sveta 91/414, člen 14, prvi in drugi odstavek)
3. *Okolje – Prosti dostop do informacij – Direktiva 2003/4 – Obveznost tehtanja med javnim interesom, ki mu služi razkritje informacij o okolju, in posebnim interesom, ki mu služi zavrnitev razkritja*
(Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2003/4, člen 4; Direktiva Sveta 91/414, člen 14)

1. Pojem informacije o okolju iz člena 2 Direktive 2003/4 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive 90/313 je treba razlagati tako, da obsega tudi informacije, ki so posredovane v okviru nacionalnega postopka za registracijo ali za razširitev registracije fitofarmaceutskega sredstva glede določitve najvišje vrednosti fitofarmaceutskega sredstva, njegove sestavine ali njegovih razgradnih produktov v hrani in pijači.

čprav take informacije same neposredno ne vsebujejo presoje o posledicah, ki jih imajo ti ostanki za zdravstveno stanje ljudi – nanaša na elemente okolja, za katere obstaja tveganje, da bodo ob pretirani prisotnosti teh ostankov poslabšali zdravstveno stanje ljudi, prav to pa naj bi se preverilo s temi informacijami.

(Glej točki 42 in 43 ter točko 1 izreka.)

Če je namreč namen posredovanja informacij glede prisotnosti takih ostankov v sredstvu ali na njem zmanjšati tveganje za spremembo ene od sestavin biotske raznovrstnosti in tveganje za razširjanje ostankov fitofarmaceutskih sredstev predvsem v tla in podtalnico, se posredovanje informacij glede prisotnosti takih ostankov v sredstvu ali na njem –

2. Določbe člena 14, prvi odstavek, Direktive 91/414 o dajanju fitofarmaceutskih sredstev v promet je treba – ob upoštevanju morebitne uporabe drugega odstavka tega člena, kadar položaj spada med

naštete v zadnjenavedeni določbi – razlagati tako, da se lahko uporabijo le, če se s tem ne vpliva negativno na obveznosti iz člena 4(2) Direktive 2003/4 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive 90/313.

da se tak razlog za zavrnitev razlaga restriktivno ob upoštevanju javnega interesa, ki mu služi razkritje, in da se v vsakem posameznem primeru tehta med javnim interesom, ki mu služi razkritje, in interesom, ki mu služi zavrnitev razkritja.

V teh okoliščinah morajo pristojni organi države članice, če jim je bila predložena zahteva za dostop do informacij o okolju, ki jim jih je posredoval vlagatelj zahteve za dovoljenje za dajanje v promet fitofarmaceutskih sredstev in glede katerih se jim zdi zahteva v zvezi z industrijsko in poslovno skrivnostjo v smislu člena 14 Direktive 91/414 upravičena, vseeno ugoditi zahtevi za dostop do teh informacij, če se te nanašajo na emisije v okolje ali če se v drugih primerih javni interes, ki mu služi razkritje, izkaže za pomembnejšega od interesa, ki mu služi zavrnitev razkritja.

Navedeni člen 14 je namreč treba razumeti tako, da države članice in Komisija brez poseganja v Direktivo 2003/4 poskrbijo, da so podatki, ki so jih predložili vlagatelji zahtev za dovoljenja za dajanje v promet fitofarmaceutskih sredstev in ki vsebujejo industrijske in poslovne skrivnosti, obravnavani kot zaupni, če so vlagatelji to zahtevali in če država članica ali Komisija ugotovi, da je zahteva utemeljena. Čeprav te določbe državam članicam omogočajo, da predvidijo, da se zahteva za informacije o okolju lahko zavrne – razen če se nanašajo na emisije v okolje – če bi razkritje informacij negativno vplivalo na zaupnost poslovnih ali industrijskih informacij, če takšno zaupnost predvideva nacionalna zakonodaja ali zakonodaja Unije, pa hkrati zahtevajo,

(Glej točke 50 in od 52 do 54 ter točko 2 izreka.)

3. Člen 4 Direktive 2003/4 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive 90/313 je treba razlagati tako, da je tehtanje, ki ga določa ta člen, med javnim interesom, ki mu služi razkritje informacij o okolju, in posebnim interesom, ki mu služi zavrnitev razkritja, treba

opraviti v vsakem posameznem primeru, ki je predložen pristojnim organom, tudi če bi nacionalni zakonodajalec z določbo splošne narave določil merila, ki bi omogočala lažjo primerjalno presojo obravnavanih interesov.

Ne določbe člena 14 Direktive 91/414 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive 90/313 ne kakršna koli druga določba Direktive 2003/4 namreč ne dovoljujejo sklepanja, da je mogoče tehtanje obravnavanih interesov, kakršno je določeno v členu 4 zadnjenavedene direktive, nadomestiti

z drugim ukrepom kot s presojo teh interesov v vsakem posameznem primeru. Zato ta okoliščina ne preprečuje, da nacionalni zakonodajalec z določbo splošne narave določi merila, ki omogočajo to primerjalno presojo obravnavanih interesov, če le ta določba pristojnih organov ne odvezuje dolžnosti, da opravijo posebno presojo vsakega položaja, ki jim je predložen v okviru zahteve za informacije o okolju na podlagi Direktive 2003/4.

(Glej točke od 57 do 59
in točko 3 izreka.)